

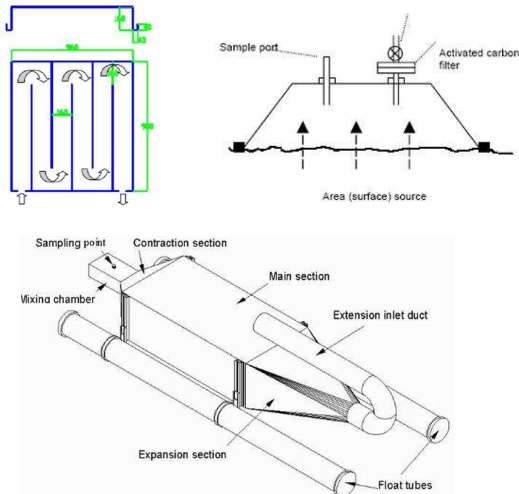
POBIERANIE PRÓBEK ZE ŹRÓDEŁ POWIERZCHNIOWYCH

(Załącznik J informacyjny do PN-EN 13725)

W czasie oznaczania emisji zapachowej ze źródeł dyfuzyjnych stosowane są różnego typu osłony strumienia, kołpaki, tunele aerodynamiczne i metody mikrometeorologiczne.

Zakłada się, że procesy zachodzące w warstwie granicznej atmosfera/gleby lub atmosfera/woda nie ulegają istotnej zmianie, jeżeli część powierzchni zostanie przykryta sztywnym kołpakiem o znanej powierzchni.

Pod kołpak wprowadza znany objętościowy strumień bezwonno powietrza lub powietrza o znanym zapachowym stężeniu zanieczyszczeń. Prędkość przepływu powietrza jest rejestrowana. Konstrukcje są zróżnicowane. Popularne są osłony typu Lindvall. Wspólną cechą jest zapewnianie burzliwości przepływu nad powierzchnią.

Uważa się, że celowa jest standaryzacja procedur i potwierdzenie podstawowego założenia, dotyczącego możliwości odtworzenia pod osłoną warunków świata rzeczywistego.

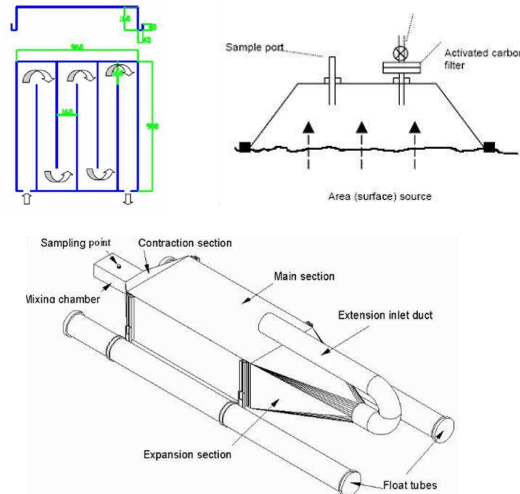
POBIERANIE PRÓBEK ZE ŹRÓDEŁ POWIERZCHNIOWYCH

(Załącznik J informacyjny do PN-EN 13725)

W czasie oznaczania emisji zapachowej ze źródeł dyfuzyjnych stosowane są różnego typu osłony strumienia, kołpaki, tunele aerodynamiczne i metody mikrometeorologiczne.

Zakłada się, że procesy zachodzące w warstwie granicznej atmosfera/gleby lub atmosfera/woda nie ulegają istotnej zmianie, jeżeli część powierzchni zostanie przykryta sztywnym kołpakiem o znanej powierzchni.

Pod kołpak wprowadza znany objętościowy strumień bezwonno powietrza lub powietrza o znanym zapachowym stężeniu zanieczyszczeń. Prędkość przepływu powietrza jest rejestrowana. Konstrukcje są zróżnicowane. Popularne są osłony typu Lindvall. Wspólną cechą jest zapewnianie burzliwości przepływu nad powierzchnią.

Uważa się, że celowa jest standaryzacja procedur i potwierdzenie podstawowego założenia, dotyczącego możliwości odtworzenia pod osłoną warunków świata rzeczywistego.

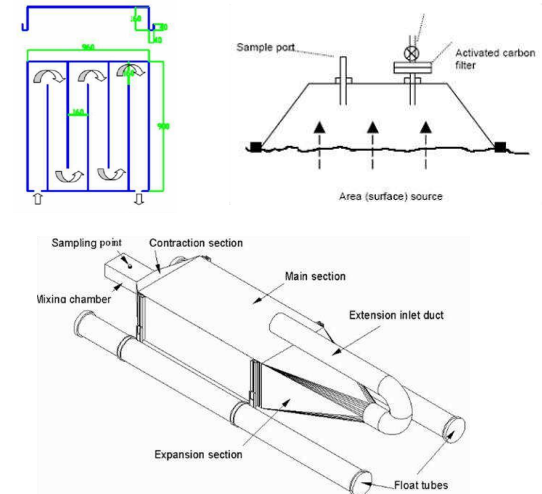
POBIERANIE PRÓBEK ZE ŹRÓDEŁ POWIERZCHNIOWYCH

(Załącznik J informacyjny do PN-EN 13725)

W czasie oznaczania emisji zapachowej ze źródeł dyfuzyjnych stosowane są różnego typu osłony strumienia, kołpaki, tunele aerodynamiczne i metody mikrometeorologiczne.

Zakłada się, że procesy zachodzące w warstwie granicznej atmosfera/gleby lub atmosfera/woda nie ulegają istotnej zmianie, jeżeli część powierzchni zostanie przykryta sztywnym kołpakiem o znanej powierzchni.

Pod kołpak wprowadza znany objętościowy strumień bezwonno powietrza lub powietrza o znanym zapachowym stężeniu zanieczyszczeń. Prędkość przepływu powietrza jest rejestrowana. Konstrukcje są zróżnicowane. Popularne są osłony typu Lindvall. Wspólną cechą jest zapewnianie burzliwości przepływu nad powierzchnią.

Uważa się, że celowa jest standaryzacja procedur i potwierdzenie podstawowego założenia, dotyczącego możliwości odtworzenia pod osłoną warunków świata rzeczywistego.

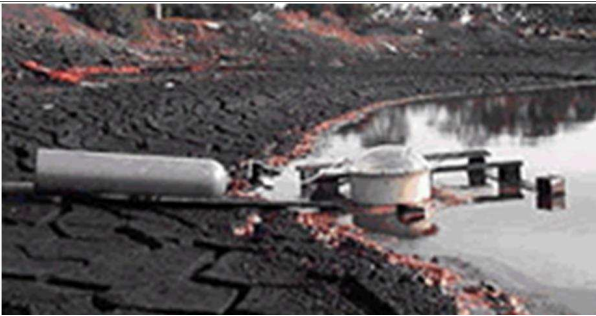
Aby wyznaczyć emisję zapachową (q_{od} [ou/s]) z powierzchni przykrytej kołpakiem lub inną osłoną należy zmierzyć strumień objętości (V [m^3/s]) płynący pod osłoną oraz wartości stężenia zapachowego (c_{od} [ou/ m^3]) na wlocie i wylocie.

Aby wyznaczyć emisję zapachową (q_{od} [ou/s]) z powierzchni przykrytej kołpakiem lub inną osłoną należy zmierzyć strumień objętości (V [m^3/s]) płynący pod osłoną oraz wartości stężenia zapachowego (c_{od} [ou/ m^3]) na wlocie i wylocie.

Aby wyznaczyć emisję zapachową (q_{od} [ou/s]) z powierzchni przykrytej kołpakiem lub inną osłoną należy zmierzyć strumień objętości (V [m^3/s]) płynący pod osłoną oraz wartości stężenia zapachowego (c_{od} [ou/ m^3]) na wlocie i wylocie.

Pobieranie próbek z napowietrzanych źródeł dyfuzyjnych

Pobierając próbki z napowietrzanych źródeł dyfuzyjnych, takich jak biofiltry lub napowietrzane cieczce, stosuje się osłony lub przykrywa się folią całą powierzchnię źródła lub jej dużą część.

Oslony pokrywają zwykle 0,5-2 m^2 .

Mają na szczycie cylindryczny odpływ o mniejszej średnicy (zwykle jest to miejsce pomiaru strumienia powietrza). Próbkę pobiera się z przestrzeni głównej, co najmniej po trzykrotnej wymianie powietrza pod osłoną.

Jeżeli w poprzecznym przekroju źródła pojawia się zróżnicowanie zarówno strumienia, zaleca się przykrywanie całej powierzchni i pobieranie próbki zmieszanej przez jeden otwór (metoda perforacji) albo pobieranie próbek w wielu różnych miejscach. (zbiór „reprezentatywnych pikseli”).

Pobieranie próbek z napowietrzanych źródeł dyfuzyjnych

Pobierając próbki z napowietrzanych źródeł dyfuzyjnych, takich jak biofiltry lub napowietrzane cieczce, stosuje się osłony lub przykrywa się folią całą powierzchnię źródła lub jej dużą część.

Oslony pokrywają zwykle 0,5-2 m^2 .

Mają na szczycie cylindryczny odpływ o mniejszej średnicy (zwykle jest to miejsce pomiaru strumienia powietrza). Próbkę pobiera się z przestrzeni głównej, co najmniej po trzykrotnej wymianie powietrza pod osłoną.

Jeżeli w poprzecznym przekroju źródła pojawia się zróżnicowanie zarówno strumienia, zaleca się przykrywanie całej powierzchni i pobieranie próbki zmieszanej przez jeden otwór (metoda perforacji) albo pobieranie próbek w wielu różnych miejscach. (zbiór „reprezentatywnych pikseli”).

Pobieranie próbek z napowietrzanych źródeł dyfuzyjnych

Pobierając próbki z napowietrzanych źródeł dyfuzyjnych, takich jak biofiltry lub napowietrzane cieczce, stosuje się osłony lub przykrywa się folią całą powierzchnię źródła lub jej dużą część.

Oslony pokrywają zwykle 0,5-2 m^2 .

Mają na szczycie cylindryczny odpływ o mniejszej średnicy (zwykle jest to miejsce pomiaru strumienia powietrza). Próbkę pobiera się z przestrzeni głównej, co najmniej po trzykrotnej wymianie powietrza pod osłoną.

Jeżeli w poprzecznym przekroju źródła pojawia się zróżnicowanie zarówno strumienia, zaleca się przykrywanie całej powierzchni i pobieranie próbki zmieszanej przez jeden otwór (metoda perforacji) albo pobieranie próbek w wielu różnych miejscach. (zbiór „reprezentatywnych pikseli”).

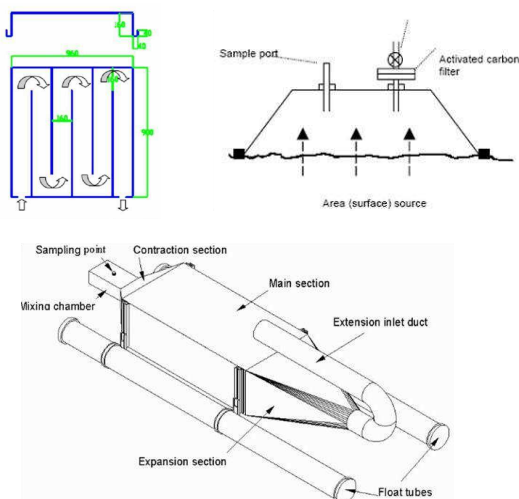
POBIERANIE PRÓBEK ZE ŹRÓDEŁ POWIERZCHNIOWYCH

(Załącznik J informacyjny do PN-EN 13725)

W czasie oznaczania emisji zapachowej ze źródeł dyfuzyjnych stosowane są różnego typu osłony strumienia, kółpaki, tunele aerodynamiczne i metody mikrometeorologiczne.

Zakłada się, że procesy zachodzące w warstwie granicznej atmosfera/gleby lub atmosfera/woda nie ulegają istotnej zmianie, jeżeli część powierzchni zostanie przykryta sztywnym kółpakiem o znanej powierzchni.

Pod kółpak wprowadza znany objętościowy strumień bezwonne powietrza lub powietrza o znanym zapachowym stężeniu zanieczyszczeń. Prędkość przepływu powietrza jest rejestrowana. Konstrukcje są zróżnicowane. Popularne są osłony typu Lindvall. Wspólną cechą jest zapewnianie burzliwości przepływu nad powierzchnią.

Uważa się, że celowa jest standaryzacja procedur i potwierdzenie podstawowego założenia, dotyczącego możliwości odtworzenia pod osłoną warunków świata rzeczywistego.

Aby wyznaczyć emisję zapachową (q_{od} [ou/s]) z powierzchni przykrytej kółpakiem lub inną osłoną należy zmierzyć strumień objętości (V [m^3/s]) płynący pod osłoną oraz wartości stężenia zapachowego (c_{od} [ou/m^3]) na wlocie i wylocie.

Pobieranie próbek z napowietrzanych źródeł dyfuzyjnych

Pobierając próbki z napowietrzanych źródeł dyfuzyjnych, takich jak biofiltry lub napowietrzane cieczce, stosuje się osłony lub przykrywa się folią całą powierzchnię źródła lub jej dużą część.

Oslony pokrywają zwykle $0,5-2 m^2$. Mają na szczycie cylindryczny odpływ o mniejszej średnicy (zwykle jest to miejsce pomiaru strumienia powietrza). Próbkę pobiera się z przestrzeni głównej, co najmniej po trzykrotnej wymianie powietrza pod osłoną.

Jeżeli w poprzecznym przekroju źródła pojawia się zróżnicowanie zarówno strumienia, zaleca się przykrywanie całej powierzchni i pobieranie próbki zmieszanej przez jeden otwór (metoda perforacji) albo pobieranie próbek w wielu różnych miejscach. (zbiór „reprezentatywnych pikseli”).

Aby wyznaczyć emisję zapachową (q_{od} [ou/s]) z powierzchni przykrytej kółpakiem lub inną osłoną należy zmierzyć strumień objętości (V [m^3/s]) płynący pod osłoną oraz wartości stężenia zapachowego (c_{od} [ou/m^3]) na wlocie i wylocie.

Pobieranie próbek z napowietrzanych źródeł dyfuzyjnych

Pobierając próbki z napowietrzanych źródeł dyfuzyjnych, takich jak biofiltry lub napowietrzane cieczce, stosuje się osłony lub przykrywa się folią całą powierzchnię źródła lub jej dużą część.

Oslony pokrywają zwykle $0,5-2 m^2$. Mają na szczycie cylindryczny odpływ o mniejszej średnicy (zwykle jest to miejsce pomiaru strumienia powietrza). Próbkę pobiera się z przestrzeni głównej, co najmniej po trzykrotnej wymianie powietrza pod osłoną.

Jeżeli w poprzecznym przekroju źródła pojawia się zróżnicowanie zarówno strumienia, zaleca się przykrywanie całej powierzchni i pobieranie próbki zmieszanej przez jeden otwór (metoda perforacji) albo pobieranie próbek w wielu różnych miejscach. (zbiór „reprezentatywnych pikseli”).

